

Ane-Mette og sig selv i de fattiges Hjørne af Kirkegaarden. Under sin sidste Sygdom talte han ofte i Vildelse om, at han ikke var „den bette Mand“ noget skyldig. Den Aften, da han døde og Provsten kom for at berette ham, og mens de hjemmenværende Børn stod omkring hans Seng, vedblev han med en for dem alle uforklarlig og tilsidst uhyggelig Haardnakkethed at forsikre, at han havde levet ærligt af sine Hænders Gerning og døde som en fattig Mand.

Paa hans Begravelsesdag, hvor alle Børnene for sidste Gang var samlede i det gamle Hjem, kom det ved Middagsmaaltidet efter Jordfæstelsen til et pinligt Optrin i den samme Stue, hvorfra de nylig havde baaret Faderen bort.

Som Protest mod Tyges egenmægtige Optræden paa Kirkegaarden gennemførte de andre Søskende en fuldstændig Tavshed overfor ham. Katrine — Præstefruen — der sad ved Siden af ham og var den egenlige Anstifter af Komplottet, vendte sig bort og fnøs, hver Gang han sagde et Ord til hende. Den godmodige Jørgen Skolelærer var den eneste, der holdt sig udenfor Striden. Han gjorde et ubehjælpsomt Forsøg paa at mægle. Men Tyge rejste sig tilsidst med Hefthighed fra Bordet, og lidt efter lod han spænde for og kørte bort uden Farvel.

Paa Vejen til Stationen, mens han i dyb Forstemthed saae ud over den mørke Moseegn, hvor han som ung havde sværmet omkring i uskyldige Digterdrømme, misundte han sine Søskende, fordi de vidste saa lidt Besked om, hvad en Sejr som hans kostede. Han havde tilkøbt